

wagensmid, MOUCQUÉ EMIEL herbergier.

Te Antwerpen: JOS TAILLIEZ.

Werklieden, Landbouwers! Stemt Zondag 26 Juli voor de kandidaten der Werklieden-Partij.

In de kiezing van den 5 Juli, hebben wij in West-Vlaanderen duizende stemmen gewonnen. Toont dat de vooruitgang in Oost-Vlaanderen even groot is, en dat de toekomst behoort aan het Socialisme, dat is aan de werkende klasse zelve.

Op den Buiten.

Vereenigd met de werklieden,
Zullen de landbouwers de meesters zijn.

Dit refrein van een onzer socialistische liederen heeft de achteruitkruipers nog al doen glimlachen. Door welke zonderlinge begoochelingen waren wij niet in slaap gewiegd? Hadden wij dan de dagen van Juni, de bloedige opstand der Commune, waar de "veldbewoners" wonderen hadden verricht tegenover de werklieden van Parijs, vergeten?

De massa plattelandbewoners moest overal de laatste vesting zijn van de kapitalistische regering. Langdurig zou er op den stoppelakker over gesproken worden. De traditioneele "gezonde rede" var. het Belgisch volk zou eene onoverwinnelijke hinderpaal zijn tot uitbreiding van onze leerstelsels.

En wanneer, na den schitterenden zegepraal in de kiezingen door de Werklieden-Partij in de nijverheidsgewesten behaald, de behoudsgezinden, slecht teruggekeerd van hunne verrassing en onheilen, zich aan 't werk stelden de wonden te vermaken, die wij hen met steken en houwen hadden toegebracht, herschepten zij moed bij de gedachte dat de landbouwarondissementen hunne werkzaamheden nog niet aangevangen hadden.

Maar hunne vreugde was van korten duur. Bij de eerste gelegenheid schaarden de boeren van Thuin zich in massa achter de roode vlag.

Heden is het te Dinant en te Philippeville — zonder het Vlaamsche land mede te rekenen — dat ons programma uiteengezet wordt voor personen onder welke 9 op 10 aan den veldarbeid werkzaam zijn. Overal openbaart zich den grootste geestdrift, en kenschetsende, kluchtige of aandoenlijke tooneelen komen bewijzen dat onze komst sedert lang verwacht werd dat onze verovering nog meer de harten dan de geesten zal medeslepen.

Straks, in eene gemeente waar de burgemeester de meeting in de opene lucht verbiedt, zijn het de schepenen die hunne schuur of weide ter beschikking van onze sprekers stellen; in een ander dorp zijn het de inwoners, terugkerende van eene bedevaart die de socialistische voordrachtgever smeken het woord te voeren vóór de statie, in afwachting van het vertrek van den trein. En zulke goede landman, die pas komt te biechten en te communie te gaan ter eere van St-Hilarius of Ste-Rolanda, stuurt een openhartig aandenken aan de martelaars van het Socialisme.

Wat verder, zooals ten tijde der oorlogen van de Vendée — maar ditmaal voor de goede zaak — ziet men uit het naburige bosch eene vluchtige schaduw opkomen, die ons van de

eene of andere valstrik of hinderlaag waarschuwt.

Elders nog, biedt u een arm landbouwer van eene verwoeste streek, verblijf, eten en drinken aan.

Het is eene langzame, maar zekere bezitneming der geesten die begint. Ik ben verwonderd, doch oprecht verheugd, in het diepste van de wilde Ardennen, onvoorbereidende koorzangers met drift en begeestering onze lofdichten te hooren zingen, hopende op eene aanstaande vernieuwing.

Bij een zonnenschijnenden dag, op de hooge bergvlakte, heb ik de roode vlag zien wapperen, gehouden met knoestige handen, die door het werk in de opene lucht bruin geworden waren en een bronskleurige weerschijn gaven. En gelijk de natuur zelf, op hare buurt, onze verzuchtingen en onze wenschen wilde uitspreken, heb ik in de bloeiende velden het bevallige hoofd van duizende roode kollebloemen zien opstaan, die als eene scherpe uitdaging de purperkleuren van hunne kransen in de hoogte staken.

En welk wonderschoon sieraad voor onze rechtmatige propagande zijn toch deze merkwaardige dalen en vlakten!

De bevolking is er hartstochtelijk bereid het gezond verstand te aanhooren.

En nog meer, het denkbeeld onzer collectivistische schepping van de toekomstige maatschappij ligt hen zoozeer op het hart als ze ongevoelig zijn aan de onmiddellijke hervormingen onzer landswetten.

Nochtans zijn de boeren de grootste slachtoffers van het tegenwoordig kapitalistische stelsel. De heerschenburgerij heeft de weldoende uitlagen verbeurd verklaard, die men verwachten mocht van de Fransche Omwenteling. In het land van Dinant, kan men zulke gewoonte sedert meer dan eene eeuw bestatigen.

Zulke schoone bemaarde stad, kan men niet alleenlijk beheerd zien door één, maar door tien, door twintig versterkte kasteelen. Het is zeker de tijd niet meer der wachttorentjes met schietgaten en van den trotschen kasteelheer, met de lans in d'hand, te paard gezeten, in de velden heen en weer rijdende.

Maar de groote grondeigenaar of nijveraars, wier gelden geplaatst zijn op goederen door de zon verlicht, drukken evenzwaar op het geweten van den stedeling, van den kleinen pachter en van den landbouwer.

Om minder onredelijk te zijn, de hand is er niet min ongevoelig om, en het heeft den moed slechts gevegd van dezen onzer vrienden die daar binnengedrongen zijn om nieuw veld voor het Socialisme te winnen en aan de boeren hunne aandeelen en bovenal hunne waardigheid terug te schenken.

Diegenen welke de drie heden-daagsche kwalen verslinden, hebben geëindigd het hoofd weder op te heffen!

"Van oorlog, pest en hongersnood, verlost ons, Heer", schreeuwden de lijfeigenen der middeleeuwen.

Van de schatkist, van de hypotheek en van den Congo, verlost ons, Socialismus, roepen de lijfeigenen van het tegenwoordige tijdvak.

En waarlijk, het schouwspel is hartroerend als men in de verst afgelegene plaatsen ouderlingen met waggelend hoofd, met een gezicht nog meer gerimpeld dan oude perkamenten, de socialistische voordrachtgever

— meestendeels een jongeling, sprekkende op eenen hoogen toon en met heldere stem — met een blik en glimlach op de lippen, onophoudelijk ziet goedkeuren en toejuichen.

Goedbloed, het wordt tijd dat gij ontwaakt!

En ik zweer het u, arme Goedbloed leeft nog, hij zal het op 26 Juli bewijzen!

Deze dag zal schooner zijn dan 14e October, want hij zal bewezen hebben dat het oogenblik nabij is, en dat weldra, niettegenstaande de schertsen onzer fanatieke dweepers en verdruk- kers de dag zal schitteren waarop,

Vereenigd met de werklieden,
De landbouwers zullen de meesters zijn.
LÉON FURNEMONT.

De Guldensporenslag

Ter gelegenheid der 694e verjaring van den Guldensporenslag wijdt de vlaamsche pers bijzondere artikelen aan deze historische gebeurtenis en wappert er hier en daar eene nationale vlag.

Het zijn voornamelijk de klerikalen die deze historische gebeurtenis herdenken, zij die er het minste recht toe hebben.

Al de groote figuren uit dezen bloedigen strijd waren revolutionairen, omwentelaars, niet uit bloeddorst, heerschzucht of haat, maar uit noodzakelijkheid om hun bestaan en hunne vrijheid te verdedigen.

Vlaanderen werd verdrukt, uitgezogen, als wingewest behandeld, zijne vrijheden, duur gekocht, werden vernietigd door de fransche koningen.

Vlaanderen stond op! Vlaanderen had gelijk.

Maar deze oorlog was meer een klassen- dan een rassenstrijd.

De fransche boeren en stedelingen werden door het hof en eeldom al even erg verdrukt en uitgezogen als de Vlamingen zelve en Vlaanderen telde talrijke Leliaerts, rijk geworden Vlamingen, die de armen verachtten, zich koesterden in de zon van 't fransch koninkdom en niet aarzelden hun land te verraden.

Degenen die hoofdzakelijk het fransch ridderskorps neervelden waren ambachtslieden, wevers, en spinners, beenhouwers en volders die gewapend als vrije mannen wisten voor wie en voor wat zij vochten.

De klerikale pers roemt er op dat Breydel en De Coninck godsdienstig waren. Dat is echt, maar het vermindert in niets onzen eerbied voor hen. Wat men er echter vergeet bij te voegen is dat Frankrijk — de oudste dochterder Kerk — even of nog meer godsdienstig was en eveneens het kruis als zinnebeeld in zijne vanen voerde.

Het waren dus ten slotte christene menschen die elkaars bloed vergoten en waarom?

Omdat het staatkundig en stoffelijk bestaan van Vlaanderen op het spel stonden enerzijds en het luie en wulpsch leven der fransche aristocratie anderzijds.

Het was de klassenstrijd die geheel de wereldgeschiedenis beheerscht en tot op heden den grooten factor der wetten, der instellingen, van den strijd tusschen de menschen en de natien is gebleven.

Onder al die oogpunten beschouwd behooren de revolutionairen van 1302, aan de historie der democratie, zij vormen eene schakel aan de eendeloze keten der mannen en der klassen

die zich met geweld een weg gebaad hebben, zich vrijmaakten van de onderdrukking der grooten, voor zoo- veel de omstandigheden het toelieten en de latere gebeurtenissen behaalde overwinningen niet zijn komen vernietigen.

De wevers en spinners van dien tijd waren gewapend en hadden hun pijl en boog, hun goedendag of knods te huis, gereed om bij het eerste signaal op te staan.

Het schijnt nochtans dat degenen die heden de gewapende natie prediken, in de oogen der papen, de ergste misdadigers zijn.

De Vlamingen bezaten toen reeds meer stemrecht dan de Belgen van 1830 tot 1893 en een drievoudig stemrecht; drie stemmen aan de Leliaerts en eene aan de Klauwaerts ware waarschijnlijk op een assaut van goedendags uitgelopen.

De Vlamingen aanzagen hunne graven als hunne knechten en niet als hunne meesters en het komt ons voor dat zij geen Duitscher zouden geduld hebben, die Vlaanderens miljoenen naar een vreemd land zond, terwijl de ellende de vlaamsche beemden verwoestte.

De Vlamingen maakten vreugdevuurkens van de pauselijke bulle die hen niet beviel, terwijl onze papen de blinde onderwerping aan Rome predikten.

Met welk recht komen de klerikale slaven een Breydel en De Coninck inlijven in hunne rangen van platte knechten, waarin de grootenschuifelen en geheel de bende danst als afgerichte martikos?

Welke grenzeloze onbeschaamdheid, zich te beroepen op die figuren, wanneer men de partij is van het meervoudig stemrecht en onze wevers, ambachtslieden en boeren laat verpletteren door de geldaristocratie, door de overgewaaiden rijke vreemdelingen, gewapend met eene drie en viervoudige politieke macht.

En dat zouden de opvolgers zijn van Breydel en De Coninck, van Artevelde, Borluut en Zannekin, die verraders, die telkens het volk rechten eischt en opstaat, niet alleen in hunne schelp kruipen, maar ophitsen tot moord der werkerszonen op hunne vaders en moeders, die laffe honden die per telefoon of telegraaf bevelen: schiet er maar in, die driedubbele slaven die kruipen voor Rome, kruipen voor 't kapitalisme, kruipen voor alles wat hen geld opbrengt en noch werk noch gevaar eischt? Allons donc, de slekken behooren tot de familie van den leeuw niet.

Wij vieren den Guldensporenslag niet en waarom?

Omdat het beter is de spons te vagen over die bloedige gebeurtenissen die zonder invloed zijn op de tegenwoordige toestanden en waaraan niets meer te veranderen valt.

Omdat de Franschen van tegenwoordig al zoomin verantwoordelijk zijn voor de misdaden hunner koningen en edelen, als de Vlamingen die heden gewillig hun slavenjuk torschen, recht hebben tot Breydel en De Coninck op te zien?

Wij willen dat onze pogingen strekken om de wonden te heelen die de natien vroeger elkander toebrachten en dat eene hoogere levensopvatting harmonie brengt in de belangen, vrede in de harten en de verdwijning van de legers en de nationaliteiten zelve in hunne tegenwoordige organisatie.

Dat is beter, dat is schooner en